

Zgodba o pastirju Pavlu

15. Peter graščak

a grofovem gradu so vladale velike zmešnjave in globoka potrnost že tretji dan in so se z vsakim dnem še stopnjevale. Žarka zvezda upanja, ki se je bila prikazala prvi dan, se je tudi že prvi dan utrnila in pokopala za seboj vsako upanje na rešitev mlade grofice: čudoviti zdravnik, ki je čudodelno ozdravil hlapca volarja, je izginil kakor duh in zabrisal vsako sled za seboj; sli, ki so bili poslani za njim, so se vračali žalostno v grad brez vsakega ugodnega poročila.

Potekel je prvi dan: izginule svinjske dekline, prejšnje grajske vratarice, še ni nihče pogrešil; ozdravljeni volar je skakal, se smejal in norel od veselja; mlada grofica je trpela kot duše v vicah; vsi v gradu so oprezovali, kje se bo prikazal čudodelni zdravnik, kdaj bo stopil v grad in kakor hlapca volarja rešil mlado grofico. Zdravnika čudodelnika ni bilo od nikoder.

Pričakovali so ga drugi dan. Zdaj, zdaj mora priti rešitev. Mlada grofica se bori v smrtnih težavah. Hlapec volar se je umirili in poprijel za delo. Ugotovili so, da je izginila deklica, prejšnja vratarica, s čudodelnim zdravnikom že prvi dan. Kaj naj to pomeni?

Napočil je tretji dan. Hlapec volar je delal, kakor da bi še nikdar v življenju ne bil bolan. Dekla, prejšnja vratarica, je izginila kakor kafra za vselej iz gradu, iskali je niso več. Sli so vsako uro prihajali in odhajali, o čudodelnem zdravniku ni bilo ne duha ne sluha. Mlada grofica je umirala. Vse je žalovalo v gradu, vse je jokalo. Grof, ki je obetal vse premoženje in hčerko za ženo tistemu, ki bi jo rešil, si je v obupu pulil lase in trgal obleko z života.

Zdajci zastane vsem sapa. Kdo je ta, ki drevi naglo kakor veter proti gradu? Ali prihaja rešitev? Ali je to on, zdravnik čudodelnik?

Novo upanje se je vzbudilo. Srca vseh so zatrepetala. Ali bo zvezda tudi tretji dan zašla brez rešitve, kakor je prvi dan?

Pridrvel je pred grad prelepi zdravnik čudodelnik, se vrgel iz sedla, prepustil penecnega se konja samemu sebi v grajskem vrtu, preskakoval kar čez tri, štiri stopnice, brez trkanja butnil in vdrl v grofičino sobo in v eni sapi zavpil: »Kje je, kje je, da jo rešim?« In ko je tako zavpil, je globoko zajemal sapo, ker ga je od prehitrega dirjanja na konju kar dušilo.

»Prepozno, oh, prepozno! Že je zaprla oči!« so jokali okoli stoječi.

»Hitro, hitro, kje je?« kliče čudodelni zdravnik. »Komur Bog dá, mu vsi svetniki ne vzemo!«

Niso vedeli, kaj naj pomenijo te besede, vendar so jim bile v tolažbo. Grof se je obrnil k njemu in mu proseče govoril: »Če si reven ali bogat, tebi dam hčerko in vse, kar imam, samo reši jo, reši!«

»Prepozno, oh, oh, prepozno! Nič več se ne zgane, umrla je! Oh, oh!« so vpili oni, ki so stali ob njeni postelji.

Čudodelni zdravnik, Pavlov brat Peter iz vasi, stopi zdaj bližje, vzame mehko roko prelepe gospodične v svojo roko, ji potiplje žilo in reče: »Ni mrtva!«

»Ni mrtva!« so ponovili poživljeni za njim drugi, žarek upanja se je prikazal daleč, daleč v daljavi in grof je zavpil z drhtečim glasom: »Če ji moreš pomagati, pomagaj! Dam ti, kar hočeš, samo reši jo!« Peter, zdravnik čudodelnik, je odgovoril moško: »Prišel sem, da ji pomagam in pomagal ji bom. Ura njene rešitve je napočila.«

»Kar poreče, storite!« je še dejal grof, do smrti utrujen, nato pa se bolj zgrudil nego sedel v stol ob postelji in gledal blede obraz svoje mile hčerke.

Izpod prelepih belih prstkov je vzel počasi zdravnik čudodelnik bel robček, ki ga je tiščala v roki. Konec belega robčka je pomočil v čutarico s čudodelno živo vodo, prav rahlo ji je potegnil z njim preko obeh senc: prelepa mlada grofica se je zganila, prebudila.

»Oj!« so zastrmeli vsi.

Še je pomočil konec njenega belega robčka v čutarico s čudodelno živo vodo in prav rahlo potegnil z njim preko njenih obrvi: prelepa mlada grofica je odprla nebeško lepe nedolžne oči.

»Oj! Oj!« je vse strmelo.

In še je pomočil konec belega robčka v čudodelno živo vodo v čutarici in rahlo, prav rahlo potegnil preko njenih ustnic: rajsko milo se je zasmehljala prelepa grajska gospodična.

»Oj! Oj! Oj!« je strmelo staro in mlado.

Zdaj je vzel čutarico v roko in kanil tri kaplje čudodelne žive vode v njena usteca: prelepa mlada grofica je sladko ogovorila očeta in mater, ki sta si ganjena brisala oči, in ju vprašala: »Na kakšno posteljo ste me dejali danes, ko je prišel moj ženin? Vse je tako čudno.«

Od strmenja niso mogli, niso znali odgovoriti.

Še je kanil tri kapljice čudodelne žive vode na njene mehke bele roke: prelepa mlada grofica je izpregovorila: »Joy, kako čudno trdno sem spala.« Veselo je zakrilila z rokami in prisrčno objela in poljubila svoje drage starše, ki so od veselja jokali, in tudi oni, ki so stali ob postelji, so se usekali in si brisali solze.

In še zadnjič je kanil tri kapljice čudodelne žive vode na njeno mirno utripajoče srce: prelepa mlada grofica je pomlajena in zdrava zagostolela radostno kot drobna ptička na zeleni vejici: »Dobri očka, zlata mamica! Zdrava sem kot ribica v čistem potočku in vesela, zadovoljna in srečna, kakor še nikdar v življenju. Vstala bom, v grajski vrt bom šla in se tam igrala s svojimi prijateljicami: z belo lilijo, z modro vijolico, z rdečim nageljnom.«

Vsi so pogledovali čudodelnega zdravnika in ga s pogledom prosili: »Odloči ti, ki si njen rešitelj!« In čudodelni zdravnik je spregovoril in rekel: »O, kako dolgo si spala, draga sestrica! Zdaj pa le vstani, čas je že, zdrava si!«

»Hvala ti, preljubi bratec!« je odgovorila prelepa mlada grofica in hvaležno podala svojemu rešitelju prelepo belo roko. Prejasni gospod grof je vstal, prijel čudodelnega zdravnika za roko in rekel: »Hčerko, moje življenje si rešil, grofija je zdaj tvoja, tu je moja roka!« Podala sta si roke in grof je še poudaril: »Vse je zdaj tvoje, kakor sem rekel, vse moje premoženje in najdražje, kar imam, moja rešena hčerka!«

Od prevelikega veselja in nenadne sreče ni mogel govoriti čudodelni zdravnik. Le rahlo se je sklanjal z glavo in nemo pritrjeval grofovim besedam.

Šli so v drugo sobano na prigrizek. Peter, čudodelni zdravnik, ni mogel ne jesti ne piti. Izgovarjal se je, da še ni popolnoma pomirjen od nagle ječe, pač pa je svetoval, naj prelepa mlada grofica dosti uživa nekaj dni, da si opomore od hude bolezni. Poslali so ponjo, ki se je medtem že preoblekla. Ko je stopila v dvorano, je menil Peter, da *vzhaja sonce*: dražestna, prelestna je bila, da, angele nebeški.

Zdaj je Peter rad jedel in pil. In ko se je okrepečal, potreben je že bil. se je spomnil na poročno darilo, ki mu ga je izročil Pavel danes zjutraj. In vzel je dragoceno škatlico z demantom v roke in rekel: »Nevesta moja, tu je moj poročni dar.« Prelepa mlada nevesta ga je sprejela in odgovorila: »Sanjala sem, da mi prinese ženin lepo poročno darilo: demant v dragoceni škatlici, vreden tri naše graščine. Sanje so bile resnične. Hvala ti, ljubi moj ženin!« Prejasni gospod grof je kar strmel, ko je ogledoval ta čudoviti demant.

Grof je svetoval, naj bi ostal Peter kar v gradu do poroke. Ali ta je to odklonil in odgovoril: »Ne, grem prej še domov po svoje premoženje, po svojo doto.«

In je res šel in pripeljal tri skrinje suhega zlata od zaklada, ki sta ga s Pavlom odkopala tisto noč; pa je še ostalo doma v vasi toliko, da ga jim nikdar ne bo zmanjkalo. Tudi Jerica bo imela od zaklada lepo doto in še revežem so mnogo podarili. Pavel pa se ni dotaknil zlatega zaklada, niti enega zlatnika ni maral sprejeti.

Ko so pripeljali tri skrinje zlatnikov v grad, je rekel grof: »Prevelika je tvoja dota, Peter. Kaj hočeš s tolikim denarjem? V preveliko premoženje rad hudir vtakne svoje kremplje, in to pomeni nesrečo.« In so razdelili Petrovo doto na tri dele: prvi del so izročili cerkvi, drugi del so razdelili med uboge, tretji del so spravili v grofovo zakladnico za vse morebitne velike nesreče.

V treh tednih je bila poroka. Svatba je trajala ves dan. Kmetje iz okolice so bili svatje, kmetice družice. Na gostijo so bili povabljeni vsi siromaki, ki so tudi res prišli in se dobro imeli. Presrečni ženin Peter, čudodelni zdravnik, je napival prelepi mladi nevesti, svojemu angelcu nebeškemu, kakor jo je klical, svojim in nevesti-

nim staršem in sorodnikom, vsem svatom in družicam in še posebej vsem revežem iz okolice. Pozabil tudi ni napiti svojemu milemu bratu Pavlu, ki mu je naklonil toliko srečo, čeprav ga ni bilo na svatbi. Zakaj on se je bil popolnoma odpovedal vsemu posvetnemu in ostal tudi ta dan na paši, da se je mogel brezskrbno in nemoteno pogovarjati s svojimi prijateljski in bratci na zelenem pašniku, predvsem pa s Kristusom, ki je visel na križu med nebom in zemljo.

adnja svinjska dekla v gradu, nekdanja prelepa grajska vratarica, ki je šla na drugi svet iskat čudodelne žive vode, je padala v breznu ob belih pečinalh v grajskem gozdu, padala je in še padala in padla slednjič na velik kup sena na drugem svetu. Bila je mrtva.

Sivi starec, Vetrov oče, se je tisti čas mudil na drugem koncu svojega podzemeljskega kraljestva. Šele v treh dneh se je povrnil in zagledal na visokem senenem kupu nekaj črnega, ki je že močno smrdelo. Ni pogledal, kaj je. Kar pihnil je tisto črno na gnoj, pa je preveč pihnil in ni padlo na gnoj, ampak se je še naprej po zraku vrtelo in plosknilo slednjič, v veliko nejevoljo Vetrovega očeta, v studenec z mrtvo vodo. Starec se je zavrtel na peti, poskočil in že

sfrčal do studenca. Še pogledati ni maral, kaj je notri. S plosko roko je udaril v mrtvo vodo, voda je zapljuskala in vrgla tisto reč, kar je že bilo, daleč nazaj in je padlo, proti volji Vetrovega očeta, naravnost v živo vodo. In ko je padla v živo vodo, je oživila, se skopala ter prišla iz vode, ne več umazana in grda zadnja grajska svinjska dekla, nego pomlajena nekdanja grajska vratarica, cvetoča kot roža in zdrava kot še nikoli prej. Ko se je pogledala v vodi, je vzkliknila prešerno: »Tako sem pa zala, da se mi kar sitno zdi! To bo grof vesel, ko se mu prikažem.«

V tem je prifrčal nazaj Vetrov oče. Ko ga je zagledala, je zaplesala pred njim in rekla: »Poglejte me no, alj nisem gorša od vsakega dekleta.« Vetrov oče se je zdrznil ob teh besedah in vprašal: »Nesrečno bitje, odkod pa si ti prišlo na drugi svet?« In prelepa grajska vratarica je odgovorila: »Kako moško izprašujete. Saj vendar veste, da sem prišla z onega sveta. Po mrtvo vodo sem prišla in prav lepo prosim, da mi je daste za eno čutarico. Staro bolehalo gospo grofico bom z njo poškopila in se je za vselej iznebila. Pa bi še prosila za čutarico žive vode. Starega nadložnega grofa bom z njo pomladila in se z njim za večno poročila.«

Sivi starec, Vetrov oče, se je zgražal nad takim govorjenjem ter srdito vzkliknil: »Nesrečno bitje, z mrtvo vodo ne boš ti stare gospe umorila in se je za vselej iznebila, in z živo vodo ne boš ti starega grofa pomladila in se z njim za večno poročila; nikdar, nikdar, nikdar več ne prideš lepa in mlada na oni svet nazaj!«

Prelepa nekdanja grajska vratarica je pri teh besedah omedlela in se sesedla. Trije tedni, trije dnevi in tri ure so pretekli, preden se je zopet zavedela. In ko se je zavedela, se je zagledala v vodi in videla, kakšna je: »Joj, joj in prejoj!« Žopet je bila umazana in grda zadnja grajska svinjska dekla. Z razdvojeno dušo in s strtim srcem je trepetala v velikem kesanju in si želela samo smrti. Obupno je klicala: »Pridi, pridi, smrt, in reši me!«

»O, ne boš še umrla, ne. Delala boš pokoro dolgo, dolgo, dokler ti ne izprosi milosti tvoj nezaželjeni in neljubljeni sin Pavel,« ji reče Vetrov oče.

»Moj sin Pavel?« se začudi nesrečnica. »Pa kdo je ta, ga li poznam?«

»Poznaš, saj si govorila s čudodelnim zdravnikom, ki je ozdravil z živo vodo hlapca volarja, ne?«

»Da, govorila sem z njim. Je mar čudodelni zdravnik, tisti prelepi mladenič, moj sin Pavel?«

»Tako je. On je tvoj sin,« je potrdil Vetrov oče, nato pa ji vse po vrsti povedal, kako se je z njim godilo od takrat, ko je nesla lastno dete divjim zverem, pa do snidenja z njim takoj po čudodelnem ozdravljenju volarja.

Kot šiba na vodi se je tresla nesrečnica, ko je slišala iz ust sivega starca, Vetrovega očeta, čudovito zgodbo o lastnem sinu, ki ga je zavrгла, a je kljub vsem hudobijam matere ostal živ in postal, kakor je mislila, po rešitvi mlade grofice grofov naslednik. Spoznala je zdaj še bolj, da so vsi njeni upi pokopani, vsi njeni načrti uničeni, da je njena prihodnost prazna in puhla, brez vsake vrednosti, če bi se ji tudi posrečilo priti kdaj na oni svet. »Smrt, smrt, pridi, oj pridi in reši nesrečnico!« je klicala obupana in razdvojena.

Vetrov oče je videl v njeno dušo. Bil je usmiljen in jo je tolažil: »Zaupaj, nesrečno pozemeljsko bitje. Tvoj sin Pavel, ki na samotnem pašniku pase čredo svojega krušnega očeta, prosi in moli za tvoje odrešenje.«

Ta novica jo je predramila iz obupanosti in jo postavila iznova v življenje. In ko so ji zopet delovali možgani kot navadnim ljudem, je vzkliknila: »Prelepi moj sin Pavel je vendar grofov naslednik, ali ne?«

»Lahko bi bil, a on se je temu odpovedal. Kmetov sin Peter, s katerim je skupaj preživel otroško dobo in ostal tudi pozneje njegov neločljivi prijatelj, praznuje danes ves srečen poroko s premilo mlado grofico v gradu.«

»Kaj je ni ozdravil moj sin Pavel?«

»Ne! Tudi temu se je odpovedal. Svojemu prijatelju in bratu Petru je dal čutarico čudodelne žive vode, s katero je ta rešil mladi grofici življenje, in postal tako grofov naslednik. Še več: s čutarico žive vode bi si lahko služil Pavel kot sloveč zdravnik milijone, a odstopil je tudi ta moj dar Petru v korist. In še več: čudodelne sveče za srečno zadnjo uro ni shranil Pavel zase — morda bi jo bil dal tebi, ako bi se mu bila razodela — prižgal jo je na grobu svojega dobrotnika, pokojnega duhovnega gospoda pri fari. Ko je dogorevala, se mu je rajni gospod zahvalil: »Trpel sem veliko, ker sem bil premehak in predober v življenju. Ti si me rešil s čudodelno svečo, hvala ti, Pavel!« In pokojnikova duša se je dvignila v nebo. In še in še več: čudodelni demant, ki sem mu ga podaril in je vreden najmanj toliko kot tri graščine in grofije, je dal prijatelju in bratu. Ta pa je demant izročil dražestni nevesti, mladi grofici za poročni dar. In zlati zaklad, dota presrečnega ženina Petra, je bil tolik, da se niti grof ni upal vsega sprejeti v svojo zakladnico. Razdelili so ga na tri dele in podarili prvo tretjino cerkvi, drugo revežem, le tretjo tretjino so ohranili v gradu. No, in čigav je bil zaklad? Sama veš, da tvojeja sina Pavla. Vidiš, nesrečnica, tak je tvoj sin Pavel. Vsemu posvetnemu se je odpovedal, vse, kar je imel, ali bi vsaj lahko imel, je prostovoljno in z veseljem daroval drugim, samega sebe pa Kristusu na križu. In zdaj išče reven in ubog, kakor Kristus na križu, tebe in tvojo dušo, tvoje odrešenje.«

Nesrečna mati je strmela in naposled doumela: njen nezaželjeni in ne-ljubljeni sin se je odpovedal vsemu in išče njo, svojo nepoznano mater, njeno dušo in njeno odrešenje. In ona? O joj in prejoj!

Vsa v solzah, resnično strta in skesana se je vrgla na zemljo in klicala nebesa za usmiljenje. Njena naravna materinska ljubezen, doslej zastrta in zatrta v premoč razmer, v katerih je živela, se je predramila v globinah njenega srca in vzklikla na dan v vsej prvotnosti in naravnosti s tako silo, da je bil njen sin zdaj ne le zaželjen, nego tudi nanovo oživljen in prerojen v njenem srcu, v njeni resnični materinski ljubezni, v njenem neizraznem hrepenenju po njem, po sinu. In vstala je, pogledala v smeri proti sinu na tem svetu, ga klicala izpod zemlje po imenu in ga prosila in rotila, naj se vendar oglasi.

Po zraku in svetlobi mu je pošiljala materinske pozdrave in prosila, naj ji odzdravi. Ponujala mu je svoje materinsko srce v dar in prosila, naj ga sprejme. Od duševnega preobrata vsa onemogla je klicala z glasom, ki bi mogel zdramiti in prebuditi mrtvega v grobu: »Moj sin, moj ljubljeni sin, edinec mojega srca, zaklad moj, moje edino najdražje na svetu! Vsa moja materinska ljubezen plamti in gori le zate edinega, ti moj srčno zaželjeni, ti moj nad vse ljubljeni najdražji!«

Molila je k Bogu in prosila sivega starca, Vetrovega očeta, naj ji pove, naj reče, kaj naj stori. Sivi starec, Vetrov oče, ji ni odgovoril, temno je gledal predse in molčal.

Še je molila, še je prosila: »Povejte, recite, kaj naj storim?«

Sivi starec, Vetrov oče, še ni odgovoril, še je gledal temno predse in molčal.

Še bolj je molila, še bolj je prosila: »Vetrov oče, povejte, recite, kaj naj storim?« Sivi starec, Vetrov oče, tudi zdaj ni odgovoril, gledal je temno predse in molčal.

In ko je še molila in še prosila, naj pove, naj reče, kaj naj stori, je obrnil Vetrov oče svoj resni pogled vanjo in izustil: »Sina imaš kakor nobena mati.« In je znova gledal temno predse in molčal.

»Sina imaš kakor nobena mati,« je bežno šlo skozi njena ušesa. Ni doumela tega odgovora. Ko pa so ji prišle te besede do srca in je polagoma spoznala njih vsebino, so jo pretresle in si je govorila: »Da, sina imam, ki sem ga zavrgla kakor nobena mati. Da, sina imam, ki se je vsemu svetu odpovedal, kakor nobena mati. Da, sina imam, ki ga ljubim kakor nobena mati.«

V tej veliki ljubezni do sina je bila tudi sama prerrojena in oživiljena. In je vzkliknila in zatrdila: »Da, sin moj ljubljeni, poslušaj, kar govori tvoja nesrečna mati: mater imaš, sinko moj, kakor noben sin, toda vedi, odpovedujem se poslej vsemu svetu, le zate hočem živeti in delati pokoro, dokler mi ti ne izprosiš milosti pri Bogu.«

Sivi starec, Vetrov oče, je zdaj vstal in razprostrl svoje bele roke kakor v objem. Izpod brezdanjega prepada pri belih pečinah v grofovem gradu pa je kakor glas ljubljenega sina s tega sveta narahlo zadonela v podzemeljsko Vetrovo kraljestvo romarska pesem, tista žalostna:

»Tekla je, tekla rešnja kri
za odrešenje vseh ljudi...«

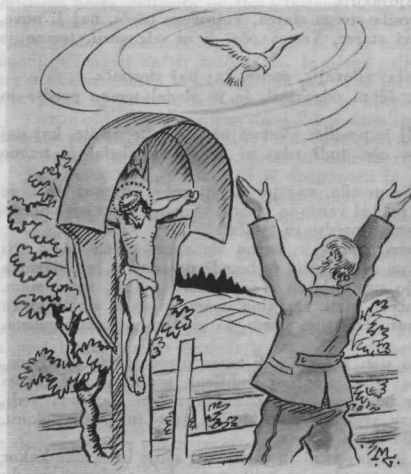
Delala je spokornica pokoro dolgo in stanovitno.

Grenke solze, debele kot jagode, ki jih je pretakala noč in dan, so ji izdolble in vdelale od levega in od desnega očesa navdzol dve stezici, ki sta se zdeli kot dva žlebička. Od molitve, ki jo je opravljala vedno kleče, so ji noge v kolenih zabrekle in se strdile. Živela je ob divjem sadežu in grenkih koreninicah. Miloščina je bila nepoznana v Vetrovem kraljestvu. Pa če bi bila tudi poznana, kaj pa je ona imela, da bi delila z bližnjim? Edino svoje srce. To pa je bilo od prvega trenutka spoznanja darovano sinu Pavlu, edinemu na svetu, ki ga je ohranjala v spominu v neizrazni materinski ljubezni.

Starala se je v podzemlju hitro. Sedemkrat hitreje kot pod božjim soncem. Stara je bila nekaj nad petdeset let, pa se je zdelo, da jih ima že precej nad sto. Noge je niso več nosile, roke so se ji le s težavo še gibale, oči so ji opešale, slišala ni več razločno. Stara in zgrbljena kot mavrah v gozdu je ždela neprestano na enem in istem kraju. Ozirala se je pa še vedno v smeri proti sinu, klicala ga, pošiljala mu pozdrave in to dan na dan, uro za uro, minuto za minuto. Vsak dih je darovala njemu in ljubemu Bogu.

Umirala je že, a umreti ni mogla. Še v smrtnih težavah je klicala sinovo ime in prosila Boga, da bi ga še enkrat videla na svetu.

Bog se je usmilil uboge spokornice. Vetrov sinko, mili Jug, jo je nekoč, ko je najbolj koprnela po sinu, sprejel v svoje mehko okrilje, jo odnesel na ta svet in prinesel pod visoki leseni križ na samotnem pašniku.

»Moja mati!« je vzhiceno zaklical Pavel v čudnem jasnem spoznanju.

»Sin moj, sin moj, sin moj!« je sladko klicala mati spokornica v smrtni grozi.

Planil je Pavel k njej, a ko se je dotaknil njene roke, se je sesula v bel pepel, bela golobica je zletela iz belega pepela, ki ga je takoj nato raznesel veter na vse strani, da se še poznalo ni, kje počivajo njeni ostanki. Bela golobica, ki je zletela iz belega pepela, se ni prav nič ozirala proti grofovemu gradu. Krožila je nad sinkom ob velikem lesenem križu, gledala le nanj, edino samo nanj, se dvigala vedno više in više, izginila naposled v vedno ožjih krogih strmečim

Pavlovim očem in zletela naravnost v nebesa. V sončnih žarkih je donelo:

»Jezus je usmiljen bil...«

Samo enkrat je le bežno videl Pavel svojo pravo mater, staro in zgrbljeno kot mavrah v gozdu, samo enkrat je slišal sladki materin glas, tresoč se že v smrtni grozi: nikdar več mu ni izginila materina podoba iz oči, nikdar več mu ni umolknila materina prva in zadnja beseda v ušesih. V njegovem srcu je živela njena podoba, ki je postajala v sinovi močni ljubezni dan za dnev svetlejša in jo je gledal, dokler je živel. V njegovem srcu so se oglasili sladki materini klici, ki so postajali v silni sinovi ljubezni slajši in jih je poslušal, dokler je živel. In ta svetla materina podoba in ti sladki materini klici so mu zbudili v srcu neskončno hrepenenje in koprnenje po njej, v njeni zadnji uri spoznani, že v njegovi rednici, v vasi ljubljani in pozneje sluteni in težko pričakovani pravi materi. In to neskončno hrepenenje in koprnenje v srcu je preko njegovih prijateljčkov in bratcev in križa na paši prodrlo oblake in se dvigalo k nebeškemu Očetu. »Samo k nji, k svoji pozno spoznani in ljubljani materi,« ga je klicalo, je vpilo poslej pastirjevo srce v nebesa.

Še je donelo v sončnih žarkih in odmevalo v sinovem srcu:

»Jezus je usmiljen bil...«

(Konec prihodnjič.)